

omvendt, mere fordi jeg anseer Rævningernes Indførelse overhovedet for disse og alle andre politiske Sager, som for criminelle Sager overhovedet, som en nødvendig Udvikling af den hele Grundtanke, som ligger i vor Forfatning. Det er altsaa ikke Rævninger, jeg i dette Øieblik sigter til, men det er til Værnethinget for Militaire. Der er meget, som naturligtviis har maattet paa mig og alle Ligefinde i Pressesørgelsesernes glimrende Periode gjøre et sørgeligt Indtryk; men jeg nægter ikke, at Noget af det, der har gjort det dybeste og meest vedvarende Indtryk paa mig, er de Krigsretsdomme, vi have havt i Pressesager, Krigsretsdomme tildeels imod Personer, som vistnok efter Lovgivningen henhørte under den militaire Domstol, men hvis hele Forbindelse med de militaire Domstole dog vist var saa svag, at det for os havde maattet synes at være heelt unaturligt, at de skulde dømmes af en Ret, som kan i mange Tilfælde have været gavnlig, i mange Tilfælde nødvendig, men som dog vistnok ikke i det Hele kan siges at være den, man med fuld Fortrosthed kunde overdrage Domme i Pressesager. Jeg veed meget vel, der vilde være en Udvei, om man ogsaa henlagde Pressesørgelsesens Bedømmelse til de civile Domstole, der er den Udvei for de Militaire, som vil søge at bibeholde det hele strenge System, som har fundet Anvendelse i flere Tilfælde, at man kan sige: ja vi søge dig ikke, fordi du igjennem Pressen har sagt det, men fordi du overhovedet har talt uden tilbørlig Respect for dine Foresatte. Ved det Ændringsforslag, som jeg, hvis jeg ikke af Andre bliver anderledes overbevist imod, skal tillade mig at stille til den anden Behandling, skal jeg søge at tage Hensyn hertil, og i det Tilfælde skal jeg naturligtviis nærmere udtale mig over dette Punkt. Jeg vil dog blot tillade mig allerede nu at bemærke, at naar man affaar den Udvei, jeg har antydet, kunde man passende i de Paragrapher, der omhandle Fornærmelser mod enkelt Mand, udtrykkeligt omtale det som et skarpt Moment, hvis Den, man havde fornærmet igjennem Pressen var Ens Foresatte, det være sig militaire eller civile; thi det er dog virkelig Noget, der bør tages

Hensyn til ved Bedømmelsen af Forfatterens Strafftyld.

Grundtvig: Da jeg ved den foreløbige Behandling af denne Lov stemte for, at den strax skulde været henviist til et Udvalg, da var det vistnok ikke uden Grund, thi jeg havde dertil to Grunde. Den ene var, at det forekommer mig, at naar et Lovforslag fra Landstinget var os forelagt, at da burde det allerhelst enten gaae glat igjennem eller strax underkastes en ny Prøvelse, og at dette Forslag skulde gaae glat igjennem Folkethinget, det kunde jeg aldrig troe; thi selv om man skulde have Ret i, at det allerede andetsteds havde løbet Hornene af sig, saa var der aabenhørt endnu saa mange Sager ved det, at glat kunde det ikke gaae. Jeg havde altsaa Grund nok til at ønske, at det strax var bleven henviist til et Udvalg, og en saadan Henviisning skal jeg ogsaa for nærværende Tid stemme for, da jeg finder, at hvad der ikke alene er forelagt af Regjeringen, men ogsaa har gjenne-gaaet det andet Thing, visseilig bør underkastes en nøiagtig Drøftelse. Men der var ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg havde ønsket, at det ikke nu strax paa nærværende Trin, saa at sige paa Dørtærskelen, skulde blive min Pligt at omtale dette Lovforslag. Naar det nemlig skulde forhandles herinde, saa var det mig umuligt at tie. Jeg er som Thinget vel veed, en af de ældste Stribenter for nærværende Tid i Danmark, jeg har igjennem 40 Aar, vel under forskjellige Forhold, men dog for det Meste under meget trange Omstændigheder for den frie Tale og frie Skrift, stræbt at føre en Tale, en fribaaren Dannelsmand værdig, og jeg har til alle Tider været bekendt hvad jeg skrev saavel som hvad jeg sagde, og jeg kunde næsten sige Alt hvad jeg tænkte. Naar jeg nu skal see et Lovforslag komme frem, der ikke alene selv vedgaaer sit nære Slægtkab med det utidige Foster af det danske Cancellie fra 1844, men som jeg maa kalde et kun altfor troe Udtag deraf, saa maa jeg ønske det den korteste Løbebane, som er mulig, thi jeg vilde ønske, at det aldrig var kommet over vor Dørtærskel, og jeg maa nu sige, det har efter min Overbeviisning kun naaet sin rette